

Миранда Дикинсън

Финалист за
наградата „Най-добър
женски роман
за 2010 г.“

В традицията на Катрин Елиът –
свежа и забавна история с тръпчив
вкус и 220-волтови емоции

Събота
сутрин
в Манхатън

МИРАНДА ДИКИНСЪН

СЪБОТА СУТРИН В МАНХАТЪН

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title Fairy Tale of New York © Miranda Dickinson, 2009
All rights reserved

© Весела Прошкова, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
ISBN: 978-954-389-088-0

Миранда
Дикинсън

Събота сутрин
в Манхатън

EPA

Втора глава

На крехката възраст от дванайсет години и половина се зарекох, че няма да се занимавам с продажба и аранжиране на цветя. Взех това съдбовно решение, докато една събота в пет сутринта помагах на мама да сътвори украса за бутониерите на мъжете, поканени на някаква сватба. Час по-рано майката на булката ни беше телефонирала, обзета от неистова паника, че поръчаните цветя няма да стигнат за господата от страна на младоженеца. Мисля, че същия ден взех Съдбовно решение номер две, а именно, че никога, ама никога няма да се омъжа. Според мен хората, встъпващи в брак, загубваха и последните остатъци от здравия си разум.

Мама твърдеше, че разделя клиентките си – бъдещи булки, на четири категории: неврастенички, задръстениячки (обикновено придружавани от майки неврастенички), диктаторки („Знам точно какво искам, затова ми играйте по свирката!“) и непретенциозни симпатяги. За жалост дамите от последната категория бяха най-малобройни. След като поотраснах и започнах в съботните дни да помагам в магазина на мама, станах свидетелка на три юмручни схватки, безброй ожесточени спорове и един развален годеж, и всичко това заради цветята. Напълно откачено, нали? Онова, което продължаваше да ме изумява, беше как мама спокойно и учтиво отговаряше на всички груби, надменни или направо ненормални клиентки и в крайна сметка заедно стигаха до задоволително решение.

С име като моето, което означава роза, бе почти невъзможно да не избира професия, свързана с цветята. Кръстена съм Роуз на баба си, но името е и част от това на мама – Розмари. Брат ми Джеймс често се майтапи, че е трябвало да го нарекат Дейзи – маргаритка, за да не се нарушава „цветарската“ традиция. Така или иначе, при първа възможност се постарях да избягам от кармата да се занимавам с цветя като професионалистка. Записах се да следвам специалност „Медии и

комуникации“, дипломирах се с отличие и постъпих в една лондонска рекламна агенция. Работата беше чудесна и я вършех с удоволствие. Харесваше ми тръпката, свързана с нея. Обожавах напрежението на кратките срокове, вълнуващите творчески периоди и удовлетворението, когато виждах из целия град грамадни плакати, плод на идеите ми. Мама адски се гордееше с мен и дори устрои в магазина си изложба на мои реклами.

– За малката ми мечтателка няма невъзможни неща – повтаряше на клиентите. Обаче сегиз-тогиз не пропускаше да ми напомни, че според нея дизайнерските ми способности се коренят в дарбата ми за подреждане на цветя. – Ти си родена художничка – казваше често – и нищо няма да ти достави толкова голямо удоволствие като творческата работа с живи неща.

Засмивах се, но нейната спокойна и многозначителна усмивка винаги оставяше малка неспокойна въпросителна в най-далечното кътче на съзнанието ми.

После, тъкмо когато смятах, че животът ми е съвършен, внезапно установих, че нещо ми липсва. Като капак, моето Съдбовно решение номер две бе подложено на изпитание. Защото се влюбих. Това събитие преобърна цялото ми съществуване. Накара ме да напусна Англия и семейството си, да се откажа от любимата си професия и да се преселя в Америка, за да преследвам мечтата си. А след като мечтата загина, промених първото си Съдбовно решение и професията на цветарка се превърна в мой спасителен пояс. Преоткрих удоволствието от сътворяването на красота чрез съчетаването на аромати и цветове, на различни форми и жива зеленина. Установих, че докато се старая да изтъкна мимолетната прелест на цветята, дълбоко в душата ми сякаш се пробужда желание да възхвалявам техния живот (колкото и да е кратък), след като в моя бяха настъпили толкова много трагедии. Докато връчвах на клиентите творенията си, открих, че работата ми оставя отпечатък и върху

тяхното битие – тържества, честване на годишнини, съболезнования – и тръпката от факта, че съм част от техните истории, надмина всичко, което бях изпитвала на предишната си работа. В крайна сметка мама се оказа права. Вече не си представям да упражнявам друга професия.

Силия цъфна по обяд в деня на голямото събитие, за да разбере как върви работата. Гордо ѝ съобщих, че ни остават само две аранжировки. Тя заподскача из работното помещение като тригодишно момиченце и се запрехласва по „шикозните“ кошнички, „неповторимия английски аромат“ на розите и художественото ни майсторство, добавяйки, че Филип не може да стъпи и на малките ни пръстчета. След няколко минути, изпълнени с похвали и обещания за много бъдещи поръчки, тя хукна да вземе поредното интервю.

Ед избърса потта от челото си и се тръсна на един стол:

– Роузи, тази жена е вихрушка с човешки образ. Да му се не види, как я издържаш?

Изкисках се:

– Понякога и аз си задавам същия въпрос. Обаче тя има златно сърце, повярвай ми.

– Щом казваш...

С Марни довършихме последните украси за масите и отстъпихме назад да се полюбуваме на творенията си.

– Чудесно – заявих. – Готови сме.

Ед свъси вежди.

– Не бързай! Първо ще изпълним церемонията на Ковалски. – Все от полицата веhti очила с ръждясали рамки, намести ги на носа си и заговори със симпатичен полски акцент: – Мисля, че ние вече готови, мили хора, а? Хубаво. Да разчистим терена!

Усмигнах се. Понякога господин Ковалски толкова ми липсваше, че чак сърцето ми се свиваше.

– Може ли да изляза в обедна почивка? – обнадеждено попита Марни.

– Разбира се. – Погледнах часовника си. – Отпускам ти един час, приятелко. Два дни се скапа от работа. Приятна почивка.

Само че тя не ме чу, защото грабна чантата и палтото си и изскочи на улицата, обсипвайки ме с благодарности.

Ед развеселено повдигна вежда:

– Ето още една бъдеща вихрушка. Сигурно бърза да се види с гаджето, което си е хванала преди седмица. Запознали се на курса по актьорско майсторство.

Поусмихнах се и започнах да събирам излишните клонки зеленина и парчетата лико, разхвърляни върху работните плотове.

– Явно започва нова глава от любовния й живот – промърморих.

– Горката Марни. Любовният й живот е като сюжет на второкласна сапунена опера – кимна Ед и понесе готовите аранжировки към склада, където винаги поддържахме ниска температура. – Онзи ден се опитах да го обясня на мама. Да видим дали съм запомнил най-същественото... първо, студентът медик... задържа се с нея четири месеца, докато обяви, че ще стане гинеколог...

– Това неизменно убива страстта.

– После дойде ред на италианския жребец, който твърдеше, че е от романтичната Сицилия и е тук по програма за обмяна на опит, само дето всъщност беше от романтичния квартал Куинс.

– О, да. И благоволи да й съобщи тази незначителна подробност едва след като тя си похарчи почти всички спестявания цели три седмици да му показва забележителностите на Ню Йорк.

– Разбира се, да не забравяме младежа, в когото се влюби до уши, а той се оказа неин доведен брат, изчезнал преди години.

И двамата направихме кисели физиономии. Ед отново поклати глава и грабна последните две украси за маса.

– Ти направи кафе, а пък аз ще довърша тук.

Кафемашината ми е върховна. Това е единственият задължителен атрибут за работното ми място и единственият навик, който добих, когато бях в рекламната агенция – без кафе не мога да развихря фантазията си. Клиенти са ми казвали, че ободряващата миризма на кафе, примесена с аромата на цветя, ги кара да се чувстват у дома си още щом пристъпят в магазина. И сякаш стават склонни да отделят повече време, докато вземат решение. Напоследък следобед пием само безкофеиново кафе, донякъде защото ни е необходим здрав сън, за да сме работоспособни на другия ден, но най-вече, защото прекали ли с кофеина, Марни става опасна, а пък аз не искам да си прогоним клиентите. Кафемашината вече не изглежда и не работи като едно време, обаче неугледната ѝ външност и странните звуци, които издава, някак си допринасят за привлекателността ѝ. Марни настоява да я пенсионираме, но Ед е съгласен с мен, че грохналата бабичка още прави страхотно кафе, което значи два гласа срещу един. Ето защо Вярната дружка (както колегата ми галено нарича машината) си остава равноправен член на малкия ни колектив.

Щом след мъчително пуфтене и подозрително дрънчене Дружката ни дари с две чаши кафе, с Ед седнахме да похапнем. На обяд той редовно консумира грамадански сандвичи с пастърма. Всяка сутрин на път за работа си ги купува от кулинарния магазин на Шафер, който е на няколко преки от апартамента му в Ийст Вилидж. Веднъж го попитах как е възможно да изяжда такива количества храна, без да заприлича на малка планета, а той отвърна, че има отлична обмяна на веществата. Според мен обаче за добрата му форма допринася фактът, че всеки ден пробягва по осем километра, редовно ходи на фитнес и през повечето си свободно време търчи подир красиви нийоркчанки (когато не го преследват те).

След няколко минути въодушевено дъвкане Ед даде кратка почивка на чудовищния сандвич и ме стрелна с един от сериозните си погледи.

– А твоят любовен живот, Роузи?

Втасахме я! Този маршрут ми беше до болка познат и завършваше с табела с надпис: НАВЛИЗАТЕ В ОПАСНА ТЕРИТОРИЯ. НАСЕЛЕНИЕ – 1 ЧОВЕК НА ИМЕ РОУЗИ. Опитах се да заобиколя препятствието.

– Няма нещо, което си струва да се разкаже, повярвай.

Разбира се, едва ли щях да го отклоня от темата. Всъщност май бях избрала най-неподходящата фраза – няма нищо, което Ед Стийнман да харесва повече от предизвикателството. Със същия успех можех да му хвърля ръкавица и да го предизвикам на дуел.

– Я стига, Роузи, сигурно си имала гаджета в добрата стара Англия.

– Ами...

– Бзззз! Колебае се! – Само Ед можеше да превърне неловък разговор в телевизионна викторина. – Прекосила си Големия гьол и си оставила в отечеството куп разбити сърца, а?

Преглътнах и измънках:

– Има нещо вярно.

– Живяла си в... къде беше... Вашингтон? Чикаго?

– Бостън.

– А, Бостън. И там ли имаше разбити сърца?

– Аз... Не, ясно? Бъди така добър да смениш темата, става ли?

Той вдигна сандвича си, изяден до половината, в знак, че се предава:

– Колко си люта! Водя с теб приятелски разговор, нищо повече. Тук си от колко... от шест години, а не сме те виждали с гадже.

Въздъгнах:

– Нямам време за мъже.

Ед отхапа от сандвича и замислено задъвка. След малко дълбокомислено изгърси:

– Защото си посветила живота си на това да задоволяваш капризите на смахната журналистка, дето ти се пише приятелка.

– Не е честно! Силия наистина ми е вярна приятелка.

– Тогава защо нито веднъж не те е уредила с гадже?

– Ед!

– Отбелязвам неоспорим факт. Бас държа, че в „Таймс“ се подвизават безброй драскачи, които са отлична партия.

Скръстих ръце на гърдите си в напразен опит да се почувствам по-малко уязвима и заядливо се троснах:

– Откога любовният ми живот толкова те вълнува?

– Не само мен, но и Марни. Всъщност най-вече нея. Тревожи се за теб.

Почувствах се адски кофти, като разбрах, че подчинените ми обсъждат личния ми живот. Не че имах нещо против загрижеността им; напротив, беше прекрасно, че при нас важи мускетарското мото „Един за всички, всички за един“. Само че нямах желание да обсъждам с никого любовния си живот и най-вече миналото си в Лондон или в Бостън. Повярвайте, имах си причини.

– Предай ѝ да не се безпокои. Всичко при мен е наред. Освен това вие двамата сте завладели целия контингент от необвързани партньори в Манхатън, нали така?

Той кимна.

– Имаш право. След като нямаш време за гаджета, разпитай мен за любовния ми живот. – Ед притежава невероятната способност да те разсмее в мигове, в които ти се иска да му забиеш един в зъбите. Адски обезоръжаващ и поразително ефективен прием.

– Бива. Ако обичаш, осветли ме за тазвечерната щастливка.

Ед самодоволно се ухили, сапфиреносините му очи дяволито проблеснаха:

– Адвокатка.

– Върхът.

– Наистина е връх.

– Как се казва?

– Мона. Май е италианка.

– Чакай да позная – фамилията ѝ е Лиза, изражението – непроницаемо, и е нарисувана с маслени бои.

Вместо да оцени чувството ми за хумор, той възкликна:

– Бързо се обади на 911! Има опасност да се пръсна от смях. За твоє сведение Мона представлява братовчед ми Клаус.

– В какво се е забъркал?

Ед остави сандвича си на работния плот и си избърса ръцете с хартиена салфетка.

– Защо веднага заключаваш, че роднините ми са мошеници?

Престорих се на смутена и промърморих: „Извинявай, сгреших“, но всъщност ми беше адски гот най-сетне да контролирам разговора.

– Ммм. Не повтаряй грешката си, Дънкан. Клаус не се е забъркал в нищо, както благоволи да се изразиш. Бивш негов пациент го е дал под съд, задето по време на хипнотичен сеанс Клаус го принудил да вземе куп катастрофални решения, довели до фалит компанията на въпросния господин.

– Братовчед ти хипнотерапевт ли е?

– Не, и това е най-идиотското. Той е психиатър. Всичките ми роднини са психиатри с изключение на моя милост.

– Има ли вероятност тъжителят да спечели делото?

– Никаква. На този тип очевидно му хлопа дъската, обаче в Ню Йорк само да кихнеш където не трябва, и някой ще те съди до памтивека. Според Мона, щом съдията погледне ненормалника, ще прекрати делото. Но докато чакаме това да се случи, аз помагам на братовчедата, като обгрижвам красивата му адвокатка.

– Доколкото те познавам, вече си я обгрижил и в леглото.

– Нима съм виновен, че не можа да ми устои?

– Уф, непоправим си! – Засмях се, взех чашите и се запътих към Вярната дружка за втора порция кафе.

– Хей, Роузи, усещаш ли какъв купон пропускаш?

– Не си падам по адвокати и не познавам психиатри.

– Тогава пробвай с полицай или с фотограф... дори с таксиджия. Мамка му, струва си да опиташ с когото и да било, стига отново да ходиш на срещи! Искаш ли Марни да те запознае с някого от бившите си?

Подадох му чашата и отново седнах до него.

– Много благодаря, обаче ще пасувам. Не знам защо, но си мисля, че не са мой тип. А сега млъкни и изяж тази крава, напъхана в хлебче!

– Без диверсантски тактики! Ясно ти е, че няма да се хвана. Да знаеш, че с Марни непрекъснато ще ти натякваме.

Макар че сърцето ми се сви, набързо изобразих безгрижна усмивка.

– Ама разбира се, друго и не очаквам.

Ед кимна и поднови яростната си атака срещу планината от месо.

Няколко минути безмълвно го наблюдавах. Той е от хората, които ти допадат от първия миг. Харесвам хапливия му език и дързостта му, макар че ставам тяхна жертва по-често, отколкото ми се иска. Духовитите му реплики са по-бързи от куршуми и неизменно предизвикват усмивката ми. Може би дамите от Манхатън са запленили именно от чара му на дяволит палавник. Признавам, че науми ли си нещо Стийнман, почти невъзможно е да му откажеш. Вярвам в правотата на теорията, изкована от двама им с Марни по повод скромната ми особа: явно наистина страдам от английско малоумие, затова отстъпчивостта ми спрямо Ед не се брои. Дори когато е уморен или махмурлия, чарът не го напуска; всъщност той е най-сладък, когато е брадясал и с измачкани дрехи.

Ед определя външността си като „неглиже“, но майка ми би му лепнала епитета „мърльо“. Колкото и усилия да полага, тъмнокестенявата му коса вечно е разчорлена, но това адски пасва на стила му. Сегиз-тогиз

полага невероятни усилия да я укроти и никога не прилича на клошар, но общо взето външността му подтиква мъжете да се сприятелят с него, а жените – да го вземат под крилото си. Днес се беше издокарал със зле изгладено тъмносиво сако, бяла тениска и избелели черни джинси. На въпроса ми защо е избрал толкова траурни цветове, той отвърна, че се старае да неутрализира „ефекта Марни“ – явление, невиджано в магазина на Ковалски. Младата ми помощничка изглежда така, сякаш е била бомбардирана от дъгата – от косата ѝ (тази седмица боядисана в яркооранжево) до тениската, полата и чорапогащника, обагрени в несъвместими цветове, чак до яркожълтите ѝ боти „Док Мартин“. Колкото до мен, ще ми се да мисля, че контрастирам и с двамата. Нося се елегантно, когато съм работа, въпреки че най-много държа дрехите и обувките да са ми удобни. Единственото общо помежду ни с Марни е страстта към класически облекла, а в Ню Йорк има безброй бутици за ретро и уникални тоалети. Откакто съм в този град, стилът ми стана по-лежерен... както впрочем и поведението ми.

С Ед се сбlijихме почти веднага след запознанството ни. И макар на страничния наблюдател сигурно да се струва, че с колегата ми непрекъснато се осмиваме взаимно, аз наистина държа на мнението му за мен. Вярно е, че след определени събития в живота си престанах да допускам хората близо до себе си и се отнасям почти враждебно към непознати, но фактът, че Ед и Марни се тревожат за мен, ми действа успокояващо. Тримата сме странна смесица от характери, произход и стил на обличане, но противоположностите явно се привличат. Добре дошли в „При Ковалски“, където предлагаме богато разнообразие от цветя и човешки типажки.

В четири и половина натоварих в буса цветята, поръчани от Силия, и потеглих към ресторант „Бижу“. Марни и Ед се нагърбиха да останат в магазина до края на работното време и да ме освободят, след като стана ясно, че приятелката ми започва да излиза от релси. Истеричните й пристъпи започнаха в два часа с отчаяно телефонно обаждане и докато се усетя, се чух да й обещавам, че ще я чакам в ресторанта в пет и четвърт. Израженията на колегите ми бяха по-красноречиви от всякакви думи, но едва след като се качих в буса, забелязах, че Ед е написал лекарска рецепта и я е прикрепил към фактурата. Лекарството, предписано на госпожица Роузи Дънкан за лечение на заболяването английско малоумие, трябваше да се взема при необходимост в големи дози и орално и се състоеше в следната фраза: „Не, абсолютно ми е невъзможно, съжалявам“.

Оказа се, че Силия ме е изпреварила – разхождаше се из ресторанта, час по час преглеждаше списъците, прикрепени към клипборда й, и трепереше като наелектризирана. На секундата съжалих бедния оберкелнер, за когото съществуваше реалната опасност да бъде премазан от лавината на нейните въпроси. Щом ме зърна, на лицето му се изписа безкрайно облекчение, той се втурна към мен и заряза изнервената Силия, без да доизслуша тирадата й.

– О, мадам, пехрmete да ви помогна с този цветя. Занеса в зала пухр ву! Авек плезихр! – забърбори напоително.

– Мерси, мосю.

Той побърза да напусне взривоопасната територия, а пък аз пристъпих към Силия.

– Този тип направо ми скъса нервите! – възкликна тя и захвърли списъците си на бара. – Нищо не е наред, а вече е пет и дваисет. Клод има ли представа още колко работа предстои?

Усмигнах се и я прегърнах.

– Поседни, Силия. Поеми си дълбоко дъх. Брой до две хиляди...

Тя ме погледна като дете, което са смъмрили, и опечалено измънка:

– Говориш като майка ми.

– Всичко ще мине като по вода – продължих, установявайки, че говоря като моята майка. – Разполагаш с много време. Отдели няколко секунди да разгледаш украсите за масите и другите аранжировки. Розите ухаят божествено, добавили сме и лавандула за успокояване на опънати нерви.

Лицето ѝ се разведри и тя ме последва в голямата зала на ресторанта, където Клод си изкарваше яда на един сервитьор.

– Какви тия мърляви салфетки, Джоуи? – изкрещя и сега акцентът му беше като от филма „Кръстникът“. Едва сдържах смеха си, когато той се обърна, видя ни и бързо преоткри галските си корени: – О, мадам Райтън, аз надява зала хубава пухр ву!

Приятелката ми дълбоко си пое дъх.

– Тре бон, Клод, мерси.

Той се поусмихна и забърза към кухнята. Стиснах рамото на Силия.

– Браво!

За пръв път, откакто беше дошла, устните ѝ се разтегнаха в подобие на усмивка, която озари порумениялото ѝ лице.

– Не знам какво щях да правя без теб, Роузи! – възкликна.

Ресторантът наистина беше съвсем нов, във фойето още се долавяше леката миризма на боя, но заведението, до което се стигаше по внушително каменно стълбище, извисяващо се над обградената с дървета улица, беше доста изтънчено. Интериорът беше приветлив и ненатрапчив, масите бяха от тъмно дърво, столовете – тапицирани с мораво кадифе, осветлението – приглушено, а стените бяха боядисани в различни оттенъци на кафяво, карамелено и кремаво. Елегантните бели покривки бяха от лен, а подът от излъскани дъбови дъски приятно поскърцваше при всяка моя стъпка. Може да ви се стори самохвално, но държа да изтъкна, че моите аранжировки пасваха идеално на обстановката – бледорозови и кремави

розови пъпки, чиято красота се подчертаваше от тъмозелените клонки, и букетчета от изсушена лавандула в тъмни кошнички от ракита, украсени с ленти от лико, които се разстилаха върху покривките.

След като подредиха всички маси и поставиха картичките с имената на гостите, Силия отстъпи назад да огледа залата. Въздъхна с облекчение, прегърна ме през раменете и възкликна:

– Имаше право, Роузи! Всичко е свършено.

Вярно е, че мнозина я мислят за непоносима. Дори мама, прочута с непроницаемото си изражение, замалко щеше да го изгуби, когато я запознах с новата си приятелка. Само че аз я познавам достатъчно дълго, за да ви уверя най-искрено, че под смахнатата ѝ външност бие сърце от чисто злато. Силия е нийоркчанка до мозъка на костите си – нещастна е, ако няма световни проблеми, които да оправя. Често разпалено обясняваше:

– Наемите са астрономически, цените в хотелите и ресторантите – абсурдни, а обърнали ли сте внимание в какво състояние са парковете напоследък? Да не говорим, че Ню Йорк въобще не е същият, откакто изтече кметският мандат на Джулиани.

(Тук е мястото да кажа, че сега тъгува за господин кмета, въпреки че докато Джулиани управляваше града, все му намираще кусури.)

Нийоркчаните харесват рубриката ѝ заради ироничното описание на живота в мегаполиса. Силия пише така, както те говорят – статиите ѝ са смесица от интелект, снобизъм и очарователно старомодно мрънкане, подправени с неподдражаем хумор и с невероятна проникателност. Най-вече благодарение на нея проумях и обикнах ексцентричността на този град, неговото неповторимо отношение към живота.

Запознахме се на едно празненство малко след преместването ми от Бостън в Ню Йорк. Силия гостуваше на майка си, която наскоро се беше заселила в мегаполиса; някакъв приятел я беше поканил на тържеството като почетна гостенка. Повечето присъстващи бяха дипломанти от

Харвард и веднъж годишно си устройваха среща на випуска. Приятелят ми Бен също беше сред прославените му възпитаници.

Бяхме се запознали в университета и заедно с още петима студенти взехме под наем къща в един от непрестижните квартали в Йорк. След дипломирането той реши да кара магистратура в Харвард и да работи в Бостън. Там бяхме съквартиранти почти шест месеца, после заминах за Ню Йорк. Бен ме запозна със Силия и двете веднага си допаднахме. Тя ме покани да живея с нея и съдружника ѝ Джери, докато си търся апартамент.

Винаги е по-лесно да се преселиш в нов град, ако познаваш някого там, а Силия се оказа идеалната позната и приятелка, разбира се. Намери ми жилище и щом научи, че разбирам от аранжиране на цветя, ме убеди да се запозная с дългогодишния ѝ семеен приятел господин Ковалски. Съобщи ми, че искал да се пенсионира и търсел човек да поеме работата му, а пък аз съм била най-подходящата кандидатка.

Няма да забравя какво се случи, когато за пръв път влязох в магазина – изпитах усещането, че съм се върнала у дома. Звънчето на вратата беше същото като в магазина на мама. Цветята в малките поцинковани ведра бяха подредени така, че образуваха червени, жълти, сини и лилави ивици – истинска цветна дъга. Веднага усетих неподражаемата миризма, която не се поддава на описание, но човек я долавя винаги, когато пристъпи в магазин за цветя.

Старецът ме помоли да го наричам Фриц, но обръщението „господин Ковалски“ ми се стори по-уместно за толкова опитен и мъдър човек. И той като мен беше израснал, заобиколен от цветя. Семейството му беше живяло и работило в нюйоркския Цветарски квартал, откакто родителите му бяха пристигнали от Полша през двайсетте години на миналия век. Въпреки че беше роден в мегаполиса (той беше най-малкото от шестте деца в семейството), господин Ковалски говореше със силен полски акцент. Научи ме на куп неща, докато работех с него през годината преди

пенсионирането му. Силия беше въодушевена от вярната си преценка и убеди всичките си приятели да купуват цветя от нашия магазин.

Макар да прави впечатление на пълна егоистка и непукистка, дълбоко в себе си знам, че тя се притеснява от хорското мнение. Обичам и уважавам именно онази тайна и малко неуверена личност, скрита толкова умело под агресивността и безочливото ѝ поведение.

Хората казват, че истински приятел е онзи, който споделя с теб и страданията, и радостите. С ръка на сърцето ще кажа, че Силия винаги бдеше над мен и неизменно ме подкрепяше в начинанията ми. Плака с мен, когато нещата се объркаха (тя е сред малцината, които знаят с подробности защо се преселих в Щатите), и бе лъч светлина в миговете ми на черно отчаяние. Разбира се, не пропускаше да отпразнува с мен щастливите събития в живота ми, например когато „При Ковалски“ спечели първа награда в индустриалния отрасъл през първата година след като стана моя собственост. А когато Силия реши да празнува, влага в това цялата си енергия.

Нейните празненства са нещо като Златното руно за Уест Сайд. Тя е сред малцината в цялата страна, способни да съберат в една зала най-големите американски знаменитости, и то без да ги е поканила две-три години предварително. Умението ѝ да подбира интересни гости е ненадминато. Не пропуска да покани и мен. Което е най-хубавото. Макар да подозирам, че ме включва в списъка на гостите, за да ме свърже с подходящи мъже, пак съм поласкана от вниманието ѝ. Приятно е да се запознаваш с интересните творчески личности, които присъстват на тържествата ѝ, пък и така с течение на времето се сдобих с много стабилни приятели.

Тази вечер гостите ѝ започнаха да пристигат малко след осем и само след час ресторант „Бижу“ жужеше като кошер от разговорите на хора, на които им беше приятно да са заедно.

Оформиха се групички от приятели, които разглеждаха подаръците, връчвани на всеки гост – елегантни ленени чанти, пълни с най-добрите книги на присъстващите автори. Докато си пробивах път сред стълпотворението от знаменитости, за да инспектирам цветните си творения, с половин ухо долавях откъслеци от разговори: „...според мен критиката на Бърнан относно приноса на Гершуин за американската музикална идентичност се фокусира в една точка...“: „Да бяхте видели какви хотели ми намери агентът в Квебек...“: „...с риск да ме сметнеш за неандерталец, твърдя, че в Америка от двайсет и първи век още не се е родил философ, който да се мери с древногръцките мислители. Действително критериите ми са прекалено високи, обаче...“

Един разговор ме накара да наостря уши. Три жени и двама мъже стояха до една маса и внимателно разглеждаха цветята, поставени в кошничка.

– Според мен това е френска лавандула – заяви едната дама, побутна очилата си на върха на носа си и се вгледа в творението ми.

– И каква е разликата между френската и английската? – поинтересува се по-младият мъж.

– Ей сега ще те осветля – заяви другият и широко се усмихна. Всички очаквателно се втренчиха в него. – Едното цвете расте във Франция, другото – в Англия. – Приятелите на „специалиста“ престорено запъшкаха и огледът продължи.

– Ако разрешите да се включа в дебата – подхвърлих смирено, – разликата е в съцветието. Това на френската лавандула е по-голямо, а на английската – по-малко и по-компактно. Тези тук са английски и ги внасяме директно от остров Уайт.

Любопитковците явно бяха удовлетворени от отговора ми, а дамата с очилата протегна ръка.

– Благодаря за изчерпателната информация. Приятно ми е, казвам се Мими Сътън.

Стиснах топлата ѝ длан.

– Роузи Дънкан. Аз съм приятелка на Силия, освен това отговарям за украсата с цветя на празненствата ѝ.

Приятелите на Мими одобрително закимаха, а тя се зае да ме запознае с тях. Първо имах удоволствието да се здрависам с Аня Марсалис – висока и кльощава жена с поразителна черна коса и грамадни зелени очи. Научих, че доскоро е била модел с международна слава и че след оттеглянето си от модния подиум е написала книга за живота си в Милано, Париж и Рим. Следващият ми нов познат беше Брент Джейкъбс (човекът с радушната усмивка), който двайсет години бе упражнявал професията на криминален психолог, а сега беше автор на трилъри, радващи се на голям успех. Коремът му беше широк почти като усмивката му, а оредяващата му прошарена руса коса бе по-дълга от обичайното. Третата жена, миньонче, определено прехвърлила четирийсетте, се казваше Джейн Мастърсън Филипс. Оказа се, че е специалистка по история и че критиците са въодушевени от нейните биографии на прочути американци. Косата ѝ беше прибрана на кок и тази строга и акуратна прическа сякаш изразяваше душевната ѝ същност.

Последният от групичката ми се стори най-интересен. Беше по-млад от другите (навярно на трийсет и една-две години), с непринудени маниери и също толкова непринудено облекло. Веднага се сетих за фразата, с която мама често описва брат ми Джеймс – че се чувства удобно в кожата си. Хванах се, че го зяпам, и побързах да извърна поглед към Мими. Преди тя да ме представи, непознатият пристъпи към мен, извади ръка от джоба си, стисна дланта ми и се усмихна:

– Здравсти. Аз съм Натаниъл Ейми. Казвайте ми Нейт.

Бях поразена от мелодичния му и дълбок глас.

– Натаниъл работи в издателство „Грей енд Конъл“ – осведоми ме Мими. – Той е професионален песимист и главен виновник за кошмарите на повечето членове на пишещото братство.

Казах си, че описанието въобще не пасва на този симпатичен и явно сговорчив добряк. Аня сякаш прочете мислите ми, защото побърза да обясни:

– Натаниъл е онзи, който решава дали безценните ни творби ще бъдат отпечатани. За наша всеобща радост той често поема големи рискове, та „чедата“ ни да видят бял свят.

– И ние много го обичаме – намеси се Джейн и поруменя, когато той закачливо ѝ намигна и я прегърна през раменете.

– И аз ви обичам. Всички до един – заяви Нейт, после ѝ се закани с пръст и добави: – Въпреки това няма да дам зелена улица на книгата ти, докато не направиш промените, които обсъдихме днес.

Мими се обърна към мен:

– Сега разбрахте ли за какво говоря? Този човек наистина е най-страшният ни кошмар.

Силия доплува до нас и възкликна:

– Виждам, че сте се запознали със забележителната ми приятелка! Мими, непременно ѝ възложи аранжирането на цветята за предстоящия ти зимен бал. Тя е гениална!

Потръпнах, като видях присмехулното изражение на Нейт.

– Гениална ли? – тихо повтори той и шоколадовокафявите му очи присмехулно проблеснаха. Насилих се да се усмихна и се втренчих в празната си чаша, за да избегна погледа му.

– Разбира се... – Мими ми подаде визитката си. – Струва си да обърнеш внимание на всяка препоръка от Силия Райтън. Обади ми се другата седмица, Роузи – нали не възразяваш да си говорим на ти? Ще обсъдим подробностите.

– Благодаря – смотолевих. Усмивката на Силия беше толкова лъчезарна, че можеше да освети целия Таймс Скуеър.

– Имаш ли магазин? – Brent също ми заговори на ти, и то съвсем непринудено, сякаш бяхме стари познати. – Извади от джоба на самото си писалка и малък бележник с кожена подвързия и добави: – В края на месеца жена ми има рожден ден, та ми се ще да я изненадам с нещо по-оригинално.

– Ще го имаш – уверих го и му подадох своята визитна картичка. Идваше ми да заподскачам от радост, задето изведнъж си бях намерила нови клиенти. – Магазинът е на ъгъла на Западна №68 и „Кълъмбъс“. Нарича се „При Ковалски“. Заповядай и ще ти измайсторим страхотен букет.

– Наистина ще е страхотен. Аранжировките на Роузи са върхът! – натърти Силия. Усмиваше се маниакално и жестикулираше като прекалено усърдните продавачи в евтините телевизионни реклами. – А сега престанете да узурпирате любимата ми цветарка. Лишавам ви от компанията й! – Тя се вкопчи в ръката ми и ме повлече като на буксир.

Забелязах, че групичката писатели продължи разговора си, но Нейт Ейми не помръдна. Силия вече ме запознаваше с друг свой гост, обаче с крайчеца на окото си виждах как Натаниъл продължава да ме наблюдава. Вдигна чашата си като за на здравица, усмихна ми се и едва тогава се обърна към приятелите си.

Много по-късно, след като вечерята беше приключила, гостите бяха произнесли речите си и си бяха тръгнали, Силия все още сияеше като коледна елха.

– Според мен празненството имаше страхотен успех! – заяви.

– Права си – уверих я, взех от масата последната украса от цветя и я подадох на приятелката си. – На домакинята в чест на поредния й зашеметяващ триумф.

Тя притисна длан до сърцето си:

– Творение на „При Ковалски“ за мен? Поласкана съм!

Усмигнах се и поклатих глава:

– Моя шантава стара американска приятелко...

– Да не съм чула да ме наричаш „стара“, въпреки че започвам да изпитвам тежестта на годинките. – Силия направи печална физиономия и разтри врата си. – Боя се, че дните ми на прославена светска дама вече са преброени.

– Ти? Да се откажеш от прочутите си празненства? Никога! – възкликнах съвсем искрено и видях как лицето ѝ се разведри. – За пореден път пожъна невероятен успех. Да не говорим, че ме свърза с нови клиенти и ми даде възможност да се запозная с много интересни личности. Повтарям, че тазвечерната сбирка беше истински триумф.

Натоварихме цветята в буса ми и закарах Силия до апартамента ѝ. Въпреки че беше късно, светлините по Бродуей грееха ярко както винаги.

Има нещо неповторимо и магическо в пътуването с кола по нийоркските улици късно нощем. На човек му идва благоговейно да затаи дъх, докато минава през уникалните със своята архитектура и атмосфера квартали. Денонощните закусвални са претъпкани с клиенти, приведени над поредната чаша кафе, ярко осветените витрини разкриват съкровищата в магазините, чиито врати са заключени. Вездесъщите жълти таксита слаломират между другите превозни средства, сякаш се движат във въздуха. Понякога ти се струва, че целият град е превключил на забавен каданс и неспирното оживление временно е преобразено в умело поставен балет – симфония от движение, звук, светлина и уханье. Колкото и пъти да прекося с буса Града, който никога не спи, не преставам да се изумявам от величествената му красота и горда самоувереност. Също като хората, които крачат по улиците му, работят в бляскавите му сгради и го наричат

свой дом, Ню Йорк знае, че е уникален, и безсрамно го изтъква на целия свят.

Стигнахме до Западна деветдесет и първа улица и паркирах пред жилищната сграда на Силия. Тя понечи да слезе от буса, но изведнъж се обърна:

– Благодаря, Роузи. Благодаря, че ме изтърпяваш, когато изпадна в паника. Благодаря, че винаги си ми опора. Не го казвам често, но ти си ми вярна приятелка. Ще се видим ли в събота?

Усмигнах се.

– Разбира се. Лека нощ, приятелко.

– Лека нощ. Ще ти се обадя.

Докато шофирах към дома си, често се усмихвах. Вечерта се беше оказала много приятна и дори успешна в делово отношение.

Миранда Дикинсън
СЪБОТА СУТРИН В МАНХАТЪН

английска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД